

บทที่ 1

อากาศขมุกขมัวยามเช้าของลอนดอนซึ่งเป็นปกติวิสัยวันนี้เยือกเย็นกว่าทุกวัน เพราะสายฝนเม็ดเล็กๆ ที่โปรยปรายลงมา ถนนหนทางเริ่มมีผู้คนออกมาเดิน บ้างก็เพื่อไปทำงาน บ้างก็กำลังทำงานของตัวเองในการตระเตรียมร้านค้า

"ไปๆ ไปต่อกันที่บ้านฉันดีกว่า" เสียงอ้อแอ้ดังมาจากกลุ่มคนหนุ่มสาวราวสิบคนที่กำลังส่งเสียงเอะอะโวยวายอยู่หน้าอาคารริมถนน ซึ่งภายในเป็นคลับหรูที่ให้บริการเฉพาะสมาชิกเท่านั้น และแน่นอนว่าต้องเป็นสมาชิกที่มีกำลังทรัพย์สูงพอที่จะจ่ายค่าสมาชิกแพงลิบลิวเช่นกัน

ท่าทางเสเพลของกลุ่มคนเหล่านั้นบวกกับเสียงโวยวายเฮฮาอันจงดั่งเลยข้ามฟากไปอีกด้านของถนน ทำเอาเจ้าของร้านเบเกอรี่ฝั่งตรงข้ามที่เดินมา สลับป้ายแขวนหน้าร้านบอกสถานะว่าเปิดให้บริการล่าช้า

พวกคนหนุ่มมีสีตางค์ที่วันๆ เอาแต่ทำเรื่องไร้สาระ ชายสูงวัยร่างท้วมเจ้าของร้านเบเกอรี่มองอย่างระอา แล้วหันกลับไปทำงานของตัวเองต่อไป ไม่สนใจอะไรอีก

"ว่าไงฝ่าบาท จะไปกับพวกเราไหม" เสียงชายหนุ่มคนหนึ่งถามเจ้าของพระวรกายสูงใหญ่ ฉวีเข้ม พักตร์คมสันแก่ลือนรอยสรวลที่ประทับยืนอยู่ไม่ห่าง

นัก ถ้าจะมองให้ดีเจ้าของคำถามเป็นถึงนักแข่งรถชื่อดังที่เพิ่งได้รับรางวัล
ครั้งดีบรีซ์รายการใหญ่ประจำปีเมื่อวานนี้เอง

"ไม่ไหว เห็นที่ต้องขอตัว ไปกันเถอะ" ผู้ถูกขานสรรพนามว่าฝ่าบาทรับสั่ง
กับพระสหายที่ร่วมกินดื่มฉลองกันมาทั้งคืน

เจ้าชายไมเร็ต โซซาร์ อัลวาลิม...จอมเสเพลหรือแกะดำแห่งบัลลังก์
ไอฮาร่าแย้มพระสรวล พักตร์คมสันเกลี้ยงเกล้าไม่มีไรพระมัสสุแม่เพียงสักกนิค
เผยให้เห็นผิวพรรณและเครื่องหน้าเข้ม เนตรยาวรีสีอำพันที่ตอนนี้นัยแว
สบายๆ เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของพระองค์ ยามถูกพระทัยจะพรวาระยับจนสาวฯ
เคลิบเคลิ้ม ในขณะเดียวกัน ยามกริ้วก็จะวาวโรจน์ดุจเปลวเพลิงราวกับจะ
จำหลักเป็นตัวแทนพญาแม่จรัราช

พระเกศาที่เริ่มยาวประพระอังสา* สีดำสนิทสะบัดปลายเมื่อหัตถ์หนา
ยกเสย โอบอุ้มบางเฉียบรับนาสิกโด่งเป็นสันทำให้ดวงพักตร์ยิ่งดูเด่น พระวรกาย
สูงแต่ลำสันแข็งแรงแห่งบุรุษเพศไม่ใช่ไปรงบางทำให้ดูราวกับทรงเป็นประติมากรรม
เทวรูปกรีก เสริมให้หญิงสาวชื่นชมในขณะเดียวกันชายหนุ่มก็อิจฉา แวแห่ง
อำนาจและความยศโตมาชาติกำเนิดสูงศักดิ์ที่ไม่ว่าจะอยู่ในพระจริยวัตร
แบบใดก็ราวกับจะเป็นรัศมีก่าฉายจากพระวรกาย ยิ่งทำให้ทรงเป็นที่สนใจ
ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเสมอ

"อะไรกัน แค่นี้ก็จะถอยเสียแล้ว ไปเถอะน่า หม่อมฉันเลี้ยง รับรองไม่
น้อยกว่าที่ฝ่าบาทเคยประทานเลี้ยงพวกเราเน นานๆ จะได้มีโอกาสถวายเลี้ยง
เจ้าชายรัชทายาทสักที ไปเถอะ" นิโคลัสนักแข่งรถชื่อดังชวนเสียงอ้อแอ้
สองแขนมีร่างอวบอั้นของหญิงสาวผมบลอนด์อยู่ถึงสองร่าง แม่สองสาวนั้น
แม้จะอยู่ในอ้อมกอดของนิโคลัสแต่ก็ไม่วายส่งสายตายั่ววนให้เจ้าชายหนุ่ม

"ไปกันเถอะ ขอตัวดีกว่า ไม่ไหวแล้ว" เจ้าชายไมเร็ตรับสั่ง

ห่างออกไปโดยรอบมีชายชุดดำกระจายตัวทั่วไปราวห้าหกคน ซึ่งทั้งหมด
นั่นคือเหล่าองค์กรที่มาถวายการอารักขาเจ้าชายรัชทายาทแห่งดินแดนพระแม่
สีทอง เจ้าชายไมเร็ตหันไปสบตาบาฮา องค์กรที่ใกล้ชิดที่ค้อมศีรษะน้อยๆ เป็น
เชิงรับพระบัญชาที่ไม่รับสั่งเป็นคำพูด ไม่นานรถลีมูซีนคันหรูสีดัลลาบาก็มา

* ไหล

จอดเทียบ

"ไปละ แยกกันตรงนี้เลยนะ ดีใจด้วยนะนิค" เจ้าชายไมเร้ตรับสั่งกับ พระสหาย แม้จะประทับอยู่ท่ามกลางงานเลี้ยงฉลองมาทั้งคืนแต่เจ้าชาย รัชทายาทแห่งไอฮาราก็รักษาพระสติได้ครบถ้วน อาจมีอาการบ้างก็ตรงดวงเนตร ที่มักจะเย้นซาอยู่เสมอนั้นดูแดงปรือนิดๆ เช่นเดียวกับอากัปกริยาสบายๆ เป็น กันเองของพระองค์

"อือ ไม่ไปก็ตามใจ ว่าแต่ลาฟานละ จะกลับหรือไปด้วยกัน" นิโคลัส หันไปหาชายหนุ่มที่ตอนนี้สู่อุทธิแอลกอฮอล์ไม่ไหวและมีท่าทางทรงตัวแทบ ไม่อยู่ ไบหน้าหล่อเหลาบัดนี้มีแต่ความหมองเศร้าเป็นทุกข์

เจ้าชายไมเร้ตทรงส่ายพระพักตร์ให้ลาฟาน หากจะเปรียบพระองค์เป็น สายลมที่พัดไปไหนตามแต่ใจและอาจก่อตัวกลายเป็นพายุรุนแรงพร้อมล้าง ทำลาย ลาฟานก็จะเปรียบได้กับหมู่เมฆ ชายหนุ่มที่มีไบหน้างดงามราวหญิงสาว ที่รูปลักษณะคล้ายบุษเมฆน่าจับต้อง แต่หัวใจอ่อนไหวไม่หยุดนิ่งและพร้อมจะ แผลงสลายกลั่นกลายเป็นสายฝน

"ไปกับฉันดีกว่า" เจ้าชายไมเร้ตรับสั่งแล้วพยักพระพักตร์ให้บาศาที่เข้ามา ประคองลาฟาน

"ม่ายปาย ม่ายปายหนายทั้งนั้น" เสียงเจ้าหนุ่มที่เพื่อนๆ เรียกกันว่าลาฟาน อ้อแอ้ มือที่ถือขวดเหล้าปายไปมาไม่ยอมให้ห้องครักษ์ของเจ้าชายไมเร้ตจับได้ ง่ายตายนัก

"ไปนำลาฟาน จะกินก็ไปกินต่ที่บ้านฉัน" เจ้าชายไมเร้ตรับสั่งในขณะที่ พระสหายคนอื่นๆ หัวเราะครื้น

"ไอ้เก้ออ่อนอัย" เพื่อนบางคนส่งเสียงบอก เจ้าชายไมเร้ตตวัดเนตรซุนไป มอง แต่อาจเพราะแอลกอฮอล์ในร่างกายของชายหนุ่มเหล่านั้นทำให้ไม่มีใครมี สติมากพอจะทันสังเกต จึงยังคงเฮฮา

เจ้าชายไมเร้ตขยับพระวรกายห่างเพื่อตรงไปยังรถพระที่นั่งส่วนพระองค์ เมื่อเห็นว่าบาศาจัดการ 'ยัด' พระสหายคนสนิทเข้าไปในรถได้เรียบร้อยแล้ว

"เดี๋ยวกู ฝ่าบาท" เสียงเรียกของนิโคลัสทำให้เจ้าชายไมเร้ตชะงัก

"ว่าไง"

"จะเสด็จกลับไปอิสราห์เมื่อไร ขอไปด้วยได้ไหมฝ่าบาท" นิโคลัสถาม เจ้าชายไมเริตทรงพระสรวลหยัน ทรงรู้ทันพระสหายตัวดีจอมเจ้าชู้ นิโคลัสขอไปกับพระองค์จะมีอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะอยากควงแม่นางแบบไปหาความสุขให้ไกลหูไกลตาหนายของภรรยาสาวที่กำลังเป็นเรื่องเป็นราวฟุ้งหยากรันอยู่ตอนนี้

"อ้อ ฟรุ้งนี่ อยากไปด้วยก็โทรบอกแล้วกัน จะให้คนเตรียมการเดินทางเพื่อ" เจ้าชายไมเริตรับสั่งแล้วก้าวขึ้นรถพระที่นั่ง ทรงโบกพระหัตถ์ให้กลุ่มพระสหายที่เฮโลพากันไปขึ้นรถส่วนตัวของแต่ละคนส่งเสียงโวยวาย แล้วก็ไม่สนพระทัยใครนอกกรรถพระที่นั่งอีก

"อ้อ...ดีมๆ" เสียงของลาฟานที่นั่งอยู่ในรถลีมูซีนทำให้เจ้าชายไมเริตทรงถอนพระบัสสาสะ*

ลาฟานเป็นพระสหายสนิทที่ทรงเป็นห่วงเสมอเพราะความเป็นคนจิตใจอ่อนไหว พื้นฐานความห่วงใยที่ทรงมีให้เพราะลาฟานเป็นลูกชายของไมอาอดีตพระพี่เลี้ยงของพระองค์ ซึ่งเป็นคนใกล้ชิดของพระชายานีร์ว้า พระมารดาที่ถูกขับออกนอกอิสราห์มาอยู่ที่อังกฤษ ตามความผิดฐานละเลยการอภิบาลเจ้าชายรัชทายาทพระองค์ก่อนจนประสพอุบัติเหตุลั่นพระชนม์ โดยมีไมอาตามมาถวายการรับใช้

พระชายานีร์ว้านั้นต่อมาทรงลั่นพระชนม์จากอุบัติเหตุทางรถยนต์พร้อมไมอาหลังจากพำนักอยู่ที่อังกฤษนี้ได้ไม่ถึงห้าปี พระศพได้รับการอัญเชิญไปประกอบพิธีที่อิสราห์ สุสานหินอ่อนสีชมพูทำอุทยานหลวงคือที่พำนักสุดท้าย ในขณะที่ศพของไมอาได้รับเกียรตินำไปฝังที่สุสานข้าหลวงประจำตระกูลโซซาร์ อัลวาลิม เหลือเพียงลาฟานที่เป็นลูกชายคนเดียวของนางซึ่งหลังการตายของมารดาก็ถูกส่งไปเข้าโรงเรียนประจำ

เจ้าชายไมเริตได้มีโอกาสพบลาฟานเมื่อครั้งที่ทรงถูกส่งมาเข้ารับการศึกษาด้านการทหารและปกครองที่ยุโรปเมื่อหลายปีก่อน ท่าทางของเด็กที่อ้ำว้างว่าเหว่ไร้ญาติขาดมิตรของลาฟานสะกดพระทัยจนทำให้ไม่สามารถทอดทิ้งเขาได้ และในที่สุดเขาก็กลายเป็นพระสหายสนิท

เป็นเพราะเขาอ่อนแอและต้องทรงปกป้องจนรู้สึกราวกับเป็นพี่น้อง...ญาติ

* ถอนหายใจ

ที่ลึกลงไปในพระทัยโหยหา แม้จะมีพี่น้องคนไหนหันหลังให้พระองค์ แต่ลาฟาน จะไม่มีทางทำอย่างนั้น แม้จะเป็นคนอ่อนไหวกับความรักอย่างที่ลึกก็ตาม

"ลาฟาน พอได้แล้ว" เจ้าชายไมเร็ตทรงเอ็ด หัตถ์หนาเอี่ยมมาคว้าขวดใส ที่บรรจุน้ำสีอำพันจากมือของเขา

"เอามาให้เรา เราจะดื่ม" ลาฟานยังโวยวายพร้อมกับกระโจนตามมาแย่ง ขวดเหล้าคืน แต่แรงของคนเมาไม่อาจสู้แรงคนที่ยังครองสติได้ครบและมี พละนามัยแข็งแรงสมบูรณ์ตามวิสัยทหารซึ่งออกกำลังกายสม่ำเสมอแม้จะมัน ไปบ้างก็ตาม สุดท้ายเมื่อแย่งคืนไม่ได้ลาฟานก็เอนตัวอิงเบาะรถร้องให้

"ทำไมต้องเป็นแบบนี้ ทำไม ฉันมันไม่ดีตรงไหนไมเร็ต ทำไมโผล่มาถึงหิ้ง ฉันไป ฉันสู้เฝ้าตารบ้านไม่ได้ตรงไหน" ลาฟานพร่ำรำพัน

เจ้าชายไมเร็ตทอดพระเนตรพระสหายอย่างเป็นทางการ เป็นห่วง ความผิดหวังจาก ความรักของลาฟานครั้งนี้ก็เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ลาฟานเป็นคนจิตใจอ่อนโยน และผลอไพลกับความรักได้ง่ายดายเสมอ...รักอย่างไร้สติ...

"เดี๋ยวนายก็ลืม เชื่อเราลาฟาน" ทรงมีพระดำรัสกับลาฟาน

"ฉันรักอลิส รักมากกว่าที่เคยรักใคร่" ลาฟานยังพร่ำเพื่อ เจ้าชายไมเร็ต ทอดพระเนตรท่าทางของเขาแล้วก็ส่ายพระพักตร์ ไม่รับสิ่งใดๆ อีก เพราะทรง รู้ดีว่าเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วนและจะเกิดขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าลาฟาน จะรู้จักรักอย่างมีสติเสียที

เจ้าชายหนุ่มประทับนั่ง ปล่อยให้ลาฟานร้องไห้รำพันไปกับตัวเอง ทรง เอนพระวรกายฟังเบาะรดด้วยพระอิริยาบถสบายๆ ไร้ร่องรอยของความวุ่นงัน แม้ทั้งคืนที่ผ่านมาจะไม่ได้บรรทมพักผ่อน การสรวลเสเฮฮาอันสว่างไม่มีผล ต่อพระองค์ผู้ทรงผ่านการฝึกทหารอย่างเข้มงวดตามหลักสูตรหน่วยรบพิเศษที่ ทรงแอบไปสมัครเข้าคัดเลือก นอกเหนือจากวิชาทหารปกติที่ถูกส่งไปศึกษา

ในพระทัยทรงนึกเบื่อหน่าย จะต้องกลับไปฮาร์ราแล้ว บางที่บ้านก็ทำให้ โหยหา แต่ในความโหยหาที่อยากวิ่งหนีให้ไกลด้วยทรงระลึกถึงภาระหน้าที่ซึ่ง ถูกบังคับให้ต้องแบกรับ ไม่ใช่ไม่ทรงรักประเทศ...บ้านเกิดเมืองนอน แต่เป็น เพราะทรงซังความอ้างว้างโดดเดี่ยวต่างหาก

บทที่ 2

ท่ามกลางขบวนรับเสด็จและกองทหารเกียรติยศแห่งราชอาณาจักร ไอฮาร่าที่กระทำการภายในไมเอ็กเกริก มีคาร์มีซ เลขธิการแห่งสำนักพระราชวังทอดสายตาไปยังผู้ซึ่งกำลังก้าวลงมาตามพรมแดงที่ลาดยาวจากประตูทางออกของเครื่องบินลงมาถึงพื้นเบื้องล่าง

ดวงตาคูคมแม้จะสูงวัยแต่ไม่ได้ฝ้าฟางสักนิดแลปราดไปทั่วบริเวณเพื่อให้แน่ใจว่าการอารักขาแน่นหนารัดกุม ไม่มีบุคคลแปลกปลอมเล็ดลอดเข้ามาภายในลานบินพิเศษนี้ ความปลอดภัยของผู้ที่เดินทางมาถึงเป็นสิ่งที่จะต้องห่วงใยและคำนึงถึง หากแต่มากไปกว่านั้นคือความกังวลที่มีต่อภาพลักษณ์ของราชวงศ์

กลิ่นแอลกอฮอล์อีกทั้งเสียงสรวลเสเฮฮาชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ในประสาทสัมผัสของผู้มารอรับเสด็จองครักษ์ทายาทแห่งบัลลังก์ไอฮาร่า คาร์มีซอดสายหน้าด้วยความหนักใจไม่ได้เมื่อพระวรกายสูงใหญ่ในเสื้อเชิ้ต กางเกงผ้าลินินตามแบบตะวันตกของเจ้าชายไมเร็ด โซซาร์ อัลวาลิมปรากฏชัดตา

...เจ้าชายแกะดำของราชวงศ์ไม่สวมฉลองพระองค์ตามแบบโบราณราชประเพณี...

"หม่อมฉันจะพักที่ตำหนักของพระองค์นะเพคะ" เสียงจากหญิงสวายนัยน์ตาแขกผมสีดำสรวลเอ่ยจ้อเลาะ รูปลักษณะที่แน่นอนว่าไม่ใช่ชาวไอฮาร่า

ทำให้คาร์มีซเครียดหนักยิ่งขึ้น

...นอกจากแอลกอฮอล์แล้ว ผู้หญิงคือสิ่งที่อยู่ข้างพระวรกายของค้ชาย รัชทายาทแห่งไอฮาร่าเสมอ ที่สังเกตได้ชัดคือส่วนใหญ่ไม่ใช่ชาวยุโรปหรือ อเมริกัน แม้จะทรงเติบโตและมีพระสหายเสเพลมากมายจากประเทศเหล่านั้น..

"ฉันจะปล่อยให้เธอไปพักที่อื่นไกลฉันได้ยังไงเล่า" รับสั่งของเจ้าชายไมเร็ด ยิ่งทำให้คาร์มีซกลุ่ม หากความทราบถึงพระเนตรพระกรรณของพระราินีมีหวัง พระตำหนักหลวงได้ร้อนเป็นไฟอีกแน่

"ถวายบังคมฝ่าบาท" คาร์มีซเอ่ยพร้อมกับโค้งตัวต่ำเมื่อเจ้าชายรัชทายาท เสด็จมาใกล้

"เป็นเกียรติของฉันทจริง ๆ ที่ท่านคาร์มีซมารับด้วยตัวเอง" ถ้อยรับสั่ง ติดแวทหยัน เจ้าชายแกะดำแห่งราชวงศ์ไมโปรดผู้ใด ทรงขวางหูขวางตาไปกับ ทุกสิ่งเสมอ

ไม่ทันที่คาร์มีซจะได้เอ่ยอะไรอีกพระวรกายสูงก็เสด็จผ่าน ก้าวขึ้นรถ พระที่นั่งส่วนพระองค์พร้อมหญิงสาวที่ทำท้าวจะไม่อยากเป็นแค่พระสหาย โดยมีกลุ่มหนุ่มสาวชาวต่างชาติวัยเดียวกันก้าวขึ้นรถอีกสามสี่คันที่จอดเทียบ เลขานุการใหญ่ประจำสำนักพระราชวังถอนหายใจออกมาในที่สุดก่อนจะก้าวไป ขึ้นรถอย่างรวดเร็ว แล้วขบวนเสด็จของเจ้าชายรัชทายาทแห่งไอฮาราก็แล่น เป็นทิวแถวออกจากลานบินพิเศษแห่งกองทัพอากาศไป

เสียงกรีดกรีดและท่าทางตื่นเต้นของบรรดาสาวๆ ที่ตามเสด็จมีเสียง สรวลของเจ้าชายไมเร็ดรับเป็นพักๆ เนตรสีอำพันพราวระยับในขณะที่ร่างของ ซาเนีย นางแบบสาวจากแดนภารตะเบียดกระเซะ หัตถ์หนาอยู่ไม่หนึ่งบนเนื้อตัว ของเธอ มุมหนึ่งในรถมีลาฟานที่ยังคงยกขวดแก้วเจียรไนรินแอลกอฮอล์ รสดีเข้าปากไม่หยุด

ซาเนียแอบหงุดหงิดในใจที่เพื่อนสาวอีกสองคนได้มีโอกาสร่วมเดินทางใน รถยนต์พระที่นั่งส่วนพระองค์ของเจ้าชายไมเร็ดเหมือนเธอแทนที่จะไปนั่งรถ คันอื่น ส่วนลาฟานนั้นอยู่นอกประตืน ผู้ชายอ่อนแอไม่เอาไหนคนนี้ไม่รู้มีดีอะไร เจ้าชายไมเร็ดจึงทรงหัวงโยนัก ยังดีว่าเป็นผู้ชาย ถ้าเป็นผู้หญิงเธอคงแทบคลั่ง

ตาย เธออยากอยู่ลำพังกับพระองค์

การที่ซาเนียได้ใกล้ชิดเจ้าชายไมเร็ดมากกว่าผู้หญิงอื่นไม่ได้หมายความว่าเธอจะได้เป็นที่หนึ่ง เจ้าชายไมเร็ดแม้จะทรงเอาใจแต่ก็มีชีวิตจำกัด พระองค์ไม่เคยแยแสหากเธอไม่มีเวลาและทรงพร้อมจะหันไปหาหญิงสาวคนอื่นซึ่งซาเนียยอมไม่ได้

เส้นทางสู่เจ้าหญิงพระชายาแห่งเจ้าชายรัชทายาทซึ่งวันหน้าจะได้ขึ้นเป็นพระราณีแห่งบัลลังก์ไอฮาร่าหอมหวานเย้ายวน และซาเนียตั้งความหวังในใจว่าจะต้องก้าวไปบนเส้นทางนั้นให้ได้...เธอจะต้องได้เป็นอีกหนึ่งตำนานซินเดอเรลล่าในดินแดนตะวันออกกลางนี้

โชคยังดีที่นาตาลิไม่ได้รับร่วมเดินทางมาด้วยในครั้งนี้ ไม่อย่างนั้นซาเนียคงได้คู่แข่งที่น่ากลัวมาให้ปวดหัวมากกว่าแม่สองคนนี้ ซาเนียนึกถึงนักร้องสาวจากเอเชียที่เคยมีข่าวเป็นคู่ควงคนล่าสุดของเจ้าชายไมเร็ด

"ฝ่าบาทจะเสด็จไหนเพคะ" ซาเนียยืนอยู่ดักตักหน้าเมื่อรถแล่นมาจอดยังอาคารแรกภายในอาณาบริเวณวังส่วนพระองค์ของเจ้าชายรัชทายาทแห่งไอฮาร่า พระวรกายสูงใหญ่ที่ไม่ยอมขยับตามเธอและเพื่อนๆ เข้าไปดำนินทำให้ซาเนียสงสัย

"พักผ่อนให้สบายนะซาเนีย เดี่ยวเย็นๆ เจอกัน" เจ้าชายไมเร็ดไม่ทรงตอบคำถามของซาเนีย

"ฝ่าบาท ไม่ประทับใจกับหม่อมฉันที่นี่หรือเพคะ" ซาเนียมองท่าทางของพระองค์แล้วก็เข้าใจ เจ้าชายไมเร็ดต้องไม่ประทับใจที่อาคารหลังนี้แน่ ครั้นจะรังไว้เนตรสีอำพันที่แม้จะมีรอยสรวลแต่ก็แฝงแววเด็ดขาดทำให้ต้องยอมปล่อยมือแต่โดยดี... *ไม่โปรดให้ใครขัดพระทัย*

"ไปนะซาเนีย อย่าไปกวนใจไมเร็ดเลย" นิโคลัสเอื้อมมือมาดึงร่างนางแบบสาวที่ตัวเองหวังเคลมให้ได้สักครั้ง เขาตูดอก เจ้าชายไมเร็ดไม่เคยหวังผู้หญิงคนไหนหากผู้หญิงคนนั้นจะเต็มใจ

"นิค ผ่ากลาฟานด้วยนะ" เจ้าชายไมเร็ดทอดพระเนตรสหายคนสนิทที่ทรงตัวแทบไม่อยู่

"ไม่ต้องห่วงนะ ไปๆ ซาเนีย ลาฟาน" นิโคลัสเอ่ยพร้อมรอยยิ้มที่คิดว่าแก่

ที่สุด

"สาวน้อย แล้วเย็นเจอกันนะ" เจ้าชายไมเร็ดรับสั่งพร้อมกับโอบโอบขลุ่ย
ไปบนริมฝีปากของนางแบบสาว ก่อนจะหันองค์เสด็จตรงขึ้นรถส่วนพระองค์ที่
บาฮาเปิดประตูกว้างถวายแล้วจากไปทันที

"ฝ่าบาท พระราชาธิบดีและพระราณีทรงคอยอยู่นะกระหม่อม" คาร์มีซ
ซึ่งอีกอกมาพักใหญ่แล้วอดไม่ได้ที่จะกราบทูล เจ้าชายไมเร็ดที่ประทับใน
พระอิริยาบถสบายๆ รับเครื่องเสวยกลางห้องไม่มีที่ท่าว่าจะทรงใส่พระทัย

หลังจากส่งเหล่าพระสหายเข้าที่พักแล้วเจ้าชายไมเร็ดก็ทรงแยกมายัง
ตำหนักส่วนพระองค์ เพื่อสงวนน้ำและเปลี่ยนฉลองพระองค์ตามแบบพื้นเมือง
ในชุดสีดำลายทองตัวขาว พระเกศาสีดำสนิทที่ทรงปล่อยให้ยาวนับตั้งแต่สำเร็จ
การศึกษาวิชชาทหารถูกคลุมด้วยเคฟฟิเยห์* สีขาวเดินเส้นด้วยดิ้นสีทองเป็น
ลวดลายประจำพระองค์เจ้าชายรัชทายาทแห่งไอฮาร่า รัดด้วยเชือกไอเกล** สีดำ
เส้นใหญ่บิดเกลียวกับดิ้นทองเช่นกัน ท่าทางเอื่อยที่แม้จะดูราวกับเจ้าชาย
จอมเสเพลแต่ก็แย่งไม่ได้ว่าทรงอำนาจ ดวงเนตรสีอำพันคมกริบราวกับจะมอง
ทะลุไปถึงหัวใจทำให้ไม่ค่อยมีใครชอบมองต่อพระเนตรและมักจะเลี่ยงหลบ
ด้วยความหวาดเกรง

เสียงสรรวลงดังหึๆ ในลำพระศอกก่อนที่พระวรกายสูงใหญ่จะยอมหยุด
องค์ลุกจากท่าทางทรงพระสำราญ แต่หัตถ์หนักก็ไม่วายจะยกแก้วพระสุธารส
ใสที่เติมไปด้วยแอลกอฮอล์รสแรงดื่มรวดเร็ว กลืนแอลกอฮอล์กรุ่นรอบ
พระวรกายที่ผ่านไปทำให้คาร์มีซหน้าขณะก้มศีรษะแล้วต้องรีบเดินตาม

...จะติดกลิ่นเหล้าไปสักหน่อยก็ช่างเถอะ ดีกว่าจะไม่ทรงยอมเสด็จ
เสียดี...

บาฮาและอาเดล องค์กร์ประจำพระองค์เจ้าชายรัชทายาทก้าวเข้ามา
ประจำที่เมื่อเจ้าชายไมเร็ดเสด็จผ่าน รถยนต์พระที่นั่งซึ่งจอดคอยหน้าพระตำหนัก

* Keffiyeh หรือ Kaffiyeh ผ้าโพกศีรษะ หนึ่งในการแต่งกายตามประเพณีของชาวอาหรับ สามารถคลุมปิด
ใบหน้าได้

** Igal เชือกสีดำสำหรับรัดทับผ้า keffiyeh ของชาวอาหรับ

ตั้งแต่เมื่อสองชั่วโมงก่อนติดเครื่องพร้อมเพื่อนำเจ้าชายรัชทายาทไปเข้าเฝ้าพระราชธิดาและพระราชนัดดาแห่งไอฮาร่า

สีหน้าของคาร์มีซุทำเอาเอาตลอดแอบยกมูมปากยิ้มไม่ได้ เจ้าชายของเขาทำเอาท้อเลขาธิการใหญ่ปวดหัวอีกตามเคย บาสาที่หันไปเห็นรอยยิ้มกับดวงตาพราวระยับของเพื่อนเล็กคิ้วอย่างสงสัย ครั้นพอไล่สายตาตามไปเห็นท่าทางปาดเหงื่อและสีหน้าของคาร์มีซุก็เข้าใจ แต่ทั้งคู่ก็ต้องสาวเท้าเร็วให้ทันเจ้าชายไม่เร็วจนที่สาวพระบาทไถไปขึ้นรถยนต์พระที่นั่ง

พระราชธิดา ฮาม โซซาร์ อัลวาลิม ทอดพระเนตรพระโอรสที่ก้าวเข้ามาถวายความเคารพในห้องทรงพระสำราญส่วนพระองค์ กลิ่นแอลกอฮอล์ที่โซซาร์มาจากเจ้าชายรัชทายาททำให้พระราชนัดดาที่ประทับใกล้พระสวามีถึงกับเซิดพระศอแข็ง ดวงเนตรที่ปรากฏผ่านช่องว่างระหว่างผ้าคลุมดวงพักตร์และเคียวเข็มวดฉายแววตำหนิ ณ เบื้องพระพักตร์บนพรหมนามีหญิงสาวที่อยู่ในเครื่องแต่งกายมิดชิดเช่นกันนั่งอยู่

"ถวายพระพรเสด็จพ่อ เสด็จป้า" เจ้าชายไม่เร็วจนกราบพุ่มพร้อมค้อมพระเศียรถวายความเคารพ คำเรียกขานที่ทรงมีต่อพระราชนัดดาที่ยังคงดูเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง แม้พระราชธิดาจะทรงมีพระบัญชาให้เรียกพระมารดา ตลอดเวลาที่ยังติดโอบซู่คือ 'เสด็จป้า' เท่านั้น ซึ่งสิ่งนี้พระราชนัดดาแม่จะทรงแสดงออกว่าไม่แยแส หากแต่ลึกลงไปในพระทัยพระราชธิดาที่ทรงทราบดีว่าทรงน้อยพระทัยและเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ช่องว่างระหว่างพระราชนัดดาและเจ้าชายไม่เร็วจนชยับห่างมากยิ่งขึ้น

เจ้าชายไม่เร็วจนนั้นแรกประสูติทรงดำรงตำแหน่งเป็นเพียงรัชทายาทลำดับที่สองแห่งราชวงศ์ไอฮาร่า ทรงเป็นพระโอรสของพระราชธิดาที่ประสูติกับพระชายานีร์ร่า การที่ทรงก้าวเข้ามารับตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาทหรือมกุฎราชกุมารได้นั้นก็สืบด้วยการสิ้นพระชนม์ของเจ้าชายมาเลค โซซาร์ อัลวาลิม พระโอรสองค์โตของพระราชธิดาซึ่งประสูติกับพระราชนัดดาด้วยอุบัติเหตุกลางพายุทะเลทรายเมื่อสิบกว่าปีก่อน และเป็นสาเหตุให้พระชายานีร์ร่า... พระมารดาแท้ที่มีหน้าที่อภิบาลเจ้าชายรัชทายาทแทนพระราชนัดดาซึ่งเสด็จ

ประพาสต่างประเทศต้องโทษถูกขับออกจากแผ่นดินไอฮาร่า

"เจ้าพี่" พระธิดาองค์เล็กในพระราชชาติและพระราชนิมนาวางแมวเปอร์เซียชนสีหมอกซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของพระมารดาที่ทรงอุ้มอยู่ ขยับยืนแล้วก้าวเข้าไปหาพระเชษฐาที่พักรับเลี้ยงโดยเฉยๆ ไม่ใส่พระหัตถ์อะไรสัก ด้วยความดีใจ

"เมฮาม!" สุรเสียงดุเข้มของพระราชนิมนาวางทำให้เจ้าหญิงเมฮามชะงักพระบาทกลับมาประทับข้างพระมารดาใกล้เจ้าแมวชนสีหมอกเช่นเดิม

เจ้าหญิงเมฮามเป็นพระธิดาที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเข้มงวด ไม่ค่อยได้มีโอกาสสนุกสนานกับพี่น้องวัยเดียวกันสักเท่าไร อาจจะมีบ้างนานมาแล้วเมื่อครั้งที่เจ้าชายมาเลคยังมีพระชนม์ชีพอยู่ แต่หลังจากที่ทรงสิ้นพระชนม์เจ้านายรุ่นเดียวกันต่างถูกจับแยก ไม่มีโอกาสได้มาวิ่งเล่นด้วยกันอีก

"กว่าจะมาได้" ถ้อยรับสั่งลอยๆ ของพระราชนิมนาวางคล้ายตำหนิ การที่เจ้าชายไมเร็ดมาถึงไอฮาร่านานเกือบเป็นวันแต่ยังไม่มาเข้าเฝ้า ปลอบให้ประมุขแห่งราชอาณาจักรรอคอยทำให้พระราชนิมนาวางเคืองพระทัย... *ไม่เคยเห็นพระองค์ในสายตาเลยหรือยังงั้นนะ*

หลังจากที่เจ้าชายมาเลคสิ้นพระชนม์และในระยะแรกที่เจ้าชายไมเร็ดเข้ามาสืบทอดตำแหน่งเจ้าชายรัชทายาทนั้น พระราชนิมนาวางทรงเข้ามารับหน้าที่ผู้อภิบาลเจ้าชายรัชทายาทพระองค์ใหม่ เจ้าชายพระองค์น้อยที่ถูกพรากจากมารดาและแยกจากพี่น้องรุ่นราวคราวเดียวกันอาจจะทรงยอมรับภาระใหม่ต่อแผ่นดินแต่ไม่ทรงยอมรับการที่พระมารดาต้องพระอาญาถูกเนรเทศ ทรงตั้งรับและตอบโต้ผู้ลงพระอาญาอย่างพระราชชาติและพระราชนิมนาวางด้วยการหาช่องลัดเลี้ยวและพร้อมจะแหกกฎแห่งราชสำนักทุกเวลา

ในช่วงเวลาที่ข่าวการสิ้นพระชนม์ของพระชายานี้อยู่ราวส่งไปยังไอฮาร่าก็ทรงก่อเหตุเผาพระตำหนักจนพระราชชาติก็โกริ้ว ในครั้งนั้นท่านครูอัคบาร์... ผู้นำทางศาสนาของไอฮาร่าและเป็นครูประจำราชวงศ์ได้ยื่นมือเข้ามาขอรับพระองค์ไปพำนักในวิหารหลวงเป็นการชั่วคราว

ต่อมาไม่นานพระราชชาติก็มีดำริโปรดให้ส่งพระโอรสไปศึกษาต่อในสถาบันเดียวกับที่ทรงเคยสำเร็จการศึกษาเมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์ที่อเมริกา